

Éljünk végre magyarul!

2011 január 27. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Megszólalt Csillag István, a Medgyessy-kormány SZDSZ-es gazdasági minisztere. Ez önmagában is szenzáció. Mert jól mutatja, hogy intelligens emberek is képesek teljes mértékben elveszíteni a morál és a jó ízlés iránti érzéküket. Csillag minisztersége idején pattant ki az az autópálya-építési botrány, ami végül is leváltáshoz vezetett.

Most föltámasztotta ?t a rádió 180 perc cím? m?sora, amikor az Új Széchenyi-tervr?l kérdezte. Nem sokat kertelt, szerinte úgy rossz az egész, ahogy van. Mert a kis- és középvállalkozások helyett a nagyokat kellene támogatni. Ugyanis azokban rejlik az igazi húzóer?...

Hasonlóképpen nyilatkozott a 2005-ös gazdademonstráció idején *Benedek Fülöp*, az agrártárca akkori MSZP-s államtitkára. „Támogatást, ezeknek?!” – kérdezte a tárgyalódelegáció egyik tagját, és dühében az asztalra csapott egy aktaköteget. Aztán ? is azt a recseg? lemezt kezdte forgatni, hogy a kicsik, mármint a gazdák és a családi vállalkozások csak szétforgácsolják a támogatásokban rej? er?t, csupán a nagyok képesek a fejl?désre. Biztos, hogy Benedek úr ebben a szellemben tevékenykedne még ma is, ha nem jön közbe a letartóztatása.

Ami az Új Széchenyi-tervvel szemben mutatott szocialista és liberális felhorgadást illeti, szó sincs ostobaságról, noha egyik tábor sem rendelkezik említésre méltó szellemi potenciállal. Az történik, hogy a balliberális oldal a multik és a holdudvarába tartozó hazai nagyüzemek felé igyekszik irányítani. Ez a küldetése, és ez annak a komprádor szerepnek a szerves része is, amit elvállalt. Nem érdekli például az MSZP-s elitet, hogy az első Orbán-kormány idején odaitélt Széchenyi-terves támogatások hatvan százaléka szocialista köt?dés? kis- és középvállalkozásoknál landolt. Ezt maguk mondták. Köt?dés ide vagy oda, ezt a réteget is simán feláldozná a balliberális elit: nem ideológiákról, hanem a profit megszerzésének brutális és fájdalmasan sz?k látókör? technikájáról van szó – lásd az észak-afrikai éhséglázadásokat vagy a Dél-Amerikában tapintható feszültséget.

Mellesleg nem a feszültségeket szeretné kioltani az Új Széchenyi-tervvel az Orbán-kormány. Ez nemcsak kidolgozott gazdasági koncepció és a fejlődés pontokba szedett reménye, hanem társadalomfilozófiai hitvallás is egyben. És egyfajta ösztönös visszatérés a gyökerekhez. A magyar alapvetően individuális nép, mindig is az volt. Ha úgy tetszik, zsigereiben őrzi vágyakozását az önállóság, a szabadság iránt. A kis- és középvállalkozások pedig önálló és szabad emberek gazdasági kezdeményezései, akik annak a középosztálynak képezhetnék a fundamentumát, amely minden valamirevaló demokrácia lelke és motorja. Gazdasági, szellemi értelemben egyaránt. És ebben az esetben felesleges méricskélteni a fejlődés százalékokban is kimutatható ütemét, meg a bevétel rovatot böngészni a pénztárkönyvekben. Itt a szerkezet, a nemzetben belüli stabil viszonyrendszer és a mindebből következő szolidaritás válik mindenek fölött álló értéké. Szolidaritás, amely úgy egészíti ki és úgy feltételezi a magyarok individualizmusát, ahogy a jin és jang öleli egymást a taoista filozófiában.

Vidéken még inkább igaz ez. Egy erős gazdasági társadalom vezetheti csak vissza a falut abba a kerékvágásba, amelyben mindig is haladni akart. Arról a faluról van szó, amelyet nemcsak kollektivizálni akart a szocializmus, de proletarizálni is. Elvágyva ezzel minden gyökerét, amellyel saját hagyományaiába kapaszkodik. Az az MSZP-hez kötődő nagybirtokos agrárrendszer, amelyben a falvak lakói csak arctalan és akarat nélküli bérmunkások lennének, bizonyos értelemben a régi, kollektivizáló folyamat újkori kiadását jelentené. Talán most a vidék és a gazdasági társadalom halad a globalizációról való leválás élén. Arról a globalizációról van szó, amely egészségtelen élelmiszerrel árasztja el Magyarországot, s arra készül, hogy ezt tegye egész Európával. No meg arról a globalizációról, amely ki akarja lúgozni Európa kultúráját és szellemiségét, meg akarja változtatni jellegzetes mentalitását, s amely válságok sorozatával rendezi át, hajtja maga alá valaha oly erős gazdasági életét.

Elszakadni a globalizációtól! Ezt hallani a gazdák világában. Az elszakadás persze sok fájdalommal és megpróbáltatással jár, ezt bizonyítja az a vádász is, amely a magánnyugdíjpénztárakkal és a médiatörvénnyel kapcsolatosan zúdult az Orbán-kormányra. Ráadásul ezt a kását sem eszik olyan forrón, pontosabban nem is lehet forrón enni. Nyilvánvaló, hogy a magyar gazdasági élet nem lökheti ki csak úgy a multikat a határainkon kívülre. De elkerülhetetlen, hogy új viszonyt alakítson ki velük. Új, arányos és feltétlenül méltányos viszonyt, amelyben a hazánkban tevékenykedő külföldi bankok a nyugat-európai hitelkamat szinteket alkalmazzák Magyarországon is, és

nem mennek fölé, ahogy teszik ezt napjainkban.

Hogy a változások folyamata erre kapjon, egyértelmű fogalmakra, a célok pontos megjelölésére van szükség. Általában is igaz, hogy egyenesen kell beszélni, s nem szabad összetéveszteni a rafinériát a szellemi képességekkel, a konspirációt az intelligenciával. Nem utolsósorban pedig jelét kell adni annak, hogy valóban beindulnak a folyamatok, s láthatóvá kell tenni a kis- és középvállalkozások megerősítését. Mert egy fontos illúzió már elvetélni látszik – a közbiztonságé.

Sinkovics Ferenc , magyarhirlap.hu

Ajánló